

ning end den, der ligger i, at Fodfolkskasernen bliver gjort til Magasin for gamle Aviser.

Hermed skal jeg foreløbig overlade denne Sag til videre Behandling. Jeg gaar ud fra, at den vil blive taget op af Finansudvalget mellem anden og tredje Behandling, og haaber, at den højtærede Forsvarsminister her i Tinget vil give Tilsgang om, at han vil være villig til yderligere Forhandling paa et lidt solidere Grundlag, end vi havde mellem første og anden Behandling.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) rettede det Spørgsmaal til mig, om den Besparelse, der er foreslaaet paa Befordringskontoen, kunde foretages, uden at de paagældende Øvelser kom til at lide derunder. Det ærede Medlem vil i Kraft af den Adgang, han paa forskellig Vis har haft til at beskæftige sig med alle disse Spørgsmaal, vide, at Befordringskontoen, det vil sige den Del af den, som der her er Tale om at beskæftige sig med, beløber sig til 417,000 Kr. Nu er det klart, at hvis man har 10,000 Kr. mere, vil man kunne foranstalte nogle flere Øvelser end for de 417,000 Kr., der nu er foreslaaede. Men paa den anden Side er det ogsaa klart, at naar det drejer sig om saa stort et Beløb, som her er Tale om, vil de Planer, der lægges fra Aar til Aar, alene paa Grund af mindre væsentlige Forandringer være saa forskellige, at Beløbet 10,000 Kr. ikke er saa stort, at det spiller nogen virkelig Rolle i Forbindelse dermed. Det kan forandre Beløbets Tilstrækkelighed mere, om Planen er af en lidt anden Karakter for det ene Aar end for det andet, end om selve det samlede Beløb er de 10,000 Kr. større eller mindre. Nu har Forholdet været det, at de, der beskæftiger sig med Tilrettelæggelsen af Krigsministeriets Budget, har tillagt det større Betydning, at der stilles 10,000 Kr. til Raadighed til Flyveøvelser, end at der findes 10,000 Kr. mere til Befordringsudgifter. Dette har jeg taget Hensyn til, og i Overensstemmelse dermed er det Forslag stillet fra Ministeriets Side, som er tiltraadt af Finansudvalget.

Dernæst skal jeg gøre nogle Bemærkninger overfor de Betragtninger, som er fremførte af de tre ærede Talsmænd for Aarhus og Odense Kommuner. Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) sagde, at han ikke havde været saa heldig at vinde min Interesse for det Spørgsmaal, der

førtes frem. Jeg maa sige, at det mangler aldeles ikke paa Interesse hos mig for denne Sag. Jeg har ikke blot Interesse for den, men jeg har ogsaa den størst mulige, jeg kan sige, Medfølelse med de Herrer Repræsentanter for de to Byer, som det her drejer sig om, og jeg forstaar saa udmærket godt, at de ærede Medlemmer med megen Iver forfægter de Krav, som stilles fra Aarhus og Odense Kommuner. Det er jo altid ubehageligt for en By, der har haft visse Fordele og har paa taget sig visse Ofre, til Gengæld derfor at komme i en Situation, hvor den lider et Tab. Men det forekommer mig paa den anden Side, at Staten ikke kan anerkende disse Krav, uden at det let drager alt for store Konsekvenser efter sig. Jeg skal nu paa ingen Maade unddrage mig eller Staten nogen Forpligtelse her paa Grundlag af Brugen af Udtrykket „Krigsbestyrelsen“. Det ærede Medlem fra Kolding dvælede et Par Gange ved dette Udtryk og sagde, at derunder var Krigsministeren i hvert Fald indbefattet. Dette er utvivlsomt rigtigt. Udtrykket Krigsbestyrelsen har tidt været brugt, men kan neppe siges at være noget gammelt Udtryk, og jeg tror ikke, man kan sige, at Krigsbestyrelsen betyder andet end netop Krigsministeriet. Naar der staar Krigsbestyrelsen i de vedkommende Aftaler, har det ganske samme Mening, som om der havde staaet Krigsministeriet. Derimod kan jeg ikke indrømme, at der i de Aftaler, der i Firserne er truffene, skulde ligge nogen Forpligtelse for Staten til at yde Erstatning. En saadan Erstatning til de to Byer tilsammen vilde dreje sig om omkring 400,000 Kr. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem fra Kolding, var det hans Opfattelse, at de paagældende Byer havde et virkelig Retskrav paa disse Penge. Hvis dette var Tilfældet, var Sagen jo ganske ligetil; saa kunde Byraadene i de to Byer lade Sagen afgøre ved Domstolene. Men jeg tror, at man i Byraadene i begge Byerne har en klar Erkendelse af, at dertil er Kravet ikke stærkt nok.

Det, der bliver tilbage, er da Spørgsmaalet om, hvorvidt der er et moralsk Krav paa, at Staten skal yde et saadant Beløb, og det forekommer mig ikke, at det kan siges, at der er et saadant moralsk Krav paa Erstatning i Penge, fordi disse Etablissementer kommer til at staa ledige. Hvis det skulde have været Tilfældet, maatte man i sin Tid, da Overenskomsten blev sluttet, ikke i den have indført en Vending af den rent alminde-